

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Januarium, Februarium, Martium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 17. De superbia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60495)

Januarius

DIES XVII.

De superbia.

I.

Superbia, inquit S. Augustinus, est tumor quidam cordis, quo homo inflatur, & ut ita dicam, seipsum extendit. Id, quod inflatum est, inquit, magnum viderur; sed reapse magnum non est; vel si magnum est; magnitudo falsa est, quæ à morbo, & non à sanitate oritur. Non est vitium, quod minus in homine fundamentum habeat, nec ullum, quod tam validas in eo agat radices. Plus non requiritur quam ut in nos metipfos descendamus, deprehensuri, ob quod nos deprimamus. Et nihilominus inter tot nos humiliandi causas nos efferre non cessamus. Nemo superbiæ immunis est; sed pauci sunt, qui superbos esse se agnoscant; & nullus ferè, qui hoc fateatur. Sæpenumero alios nostros defectus sincerè fatemur; quin & subinde gloriamur; superbiam verò suam faterur nemo. Imò hanc nobis ipsis celamus; quod signum est evidens, vile quiddam, & probrosum in hoc vitio inveniri; cujus tamen finis est, se ipsum attollere. Superbus ferè semper justitiæ, & rectæ rationi

Est superbia, non magnitudo, sed tumor; quod autem tumet, videtur magnum, sed non est sanum. Aug.

D

adver-

Ianuarius. adversatur. Quid vilius? Imò sapientissimi quique hominem vanum & arrogantem, reputant, & tractant ut Stultum. Felix esset, si DEUS ipsum eodem meriretur pede: Næ tam severè ipsum non puniret.

*Initium om-
nis peccati
est superbia.
Eccl's 10. v.
15.*

II. Superbia, inquit Spiritus sanctus, omnium peccatorum est origo. Omne peccatum superbiæ est effectus; idcirco, quod sit defectus summisionis DEO præstantiæ. Tolle è mundo superbiam; & pleraque scelera ex eo sustulisti. Superbia non videtur maximum esse peccatum, sed funestissimum est in suis effectibus. è superbia prodeunt ambitio, arrogantia, hypocrisis, obstinatio, proprii iudicii tenacitas, adeò quidem, ut sensum proprium sensui præferamus Ecclesiæ. Inde oriuntur illi terribiles iracundiæ motus, temeritates illæ adeò venenatæ, vindictæ adeò crudeles, æmulationes illæ adeò malignæ, animi sensus adeò delicati in puncto honoris, quæ lamentabiles effectus pariunt. Ex hac oriuntur murmura, rebelliones, blasphemias in DEUM. Ex hac oritur desiderium supra merita se evehendi vijs illicitis. Ex hac illa obstinatio perveniendi ad imaginarios, seu injustos dignitatum gradus medijs adhuc injustioribus. Ex hac Luxus, qui fovetur impensis opificum, & merca-

mercatorum, qui fortunis suis evertuntur. Ex hac oritur in fæminis illa cupiditas, qua placere, præque alijs æstimari, & velut Idola adorari desiderant, quæ cupiditas ipsas, dum se supra alias extollere contendunt, hominum æstimationem aucupando, extremè deprimunt, & contemptui exponunt. Dum eas inducit in oblivionem modestiæ, & pudoris, in queis gloria hujus sexûs unicè consistit. Heu! Quid mihi agendum, ad exsiccandum fontem adeò copiosum juxta, ac venenarum?

III. Superbia, inquit Spiritus sanctus, vitium est oculis divinis abominandum. Si tam abominatur Deus, tum etiam punit, & damnat! & sicut ea est origo omnium scelerum, sic & causa est omnium pænarum. Superbia ad inferorum barathrum præcipitavit innumeram Angelorum multitudinem. Hæc Adamum è Paradiso terrestri ejecit, eoque ipsius posteros exclusit, dum eos peccati & infelicitatis ipsius hæredes effecit. Deus superbum punit, & persequitur, gratijs suis eum privat, ejus se consilijs opponit; quia etiam ipse Dei consilijs adversatur, desiderijs suis prorsus immoderatis eum relinquit, & cupiditatibus turpissimis, ut eum deprimat, & hac ratione ipsius medeatur superbiæ. Quan-

*Abominatio
Domini est
omnis arro-
gantia.
Prov, 16*

Januarius.

rum illud malum esse oportet, pro quo Medicus charitate plenissimus tam crudele præscribit remedium. Ah! Domine, immunem me redde tam molesto remedio. Tu solus medicinam superbiæ meæ afferre potes. Quantumvis violenta sint remedia: modò à te me non separent; lubentissimè ijs me submitto; imò dulcia mihi erunt, si tanto me malo reddant immunem.

Candidè ac sincerè agnoscas superbiæ, quâ laboras, radicem. Inquire, quinam effectus sint periculosiores, & statue adhibere media efficacissima, ad cursum ejus inhibendum.

Odibilis coram DEO & hominibus superbia. *Eccli. Io. v. 7.*

Erubescat homo, esse superbus, propter quem humilis factus est DEUS. *Aug.*

DIES XVIII.

De Ira.

I.

Matth. 5. v. 22. OMNIS, qui irascitur fratri suo, reus erit iudicio DEI, & hominum. Ratio, & fides

hanc animi motionem æqualiter damnant. Rationis compotes & Christiani esse cessamus, ut primùm iræ impetu esserimur.

1. Cessamus esse rationis compotes: Aliæ

ui-